

Többen vannak, mint gondolnánk. Jobb élet, több pénz, jobb munka, jobb körülmények – célok, vágyak, álmok. Székelyudvarhely sem kivétel, egyre több a huszon- és harmincéves, aki maga mögött hagyja a szülőföldet egy jobb élet reményében. Adorján Botond is így tett, Angliában próbált szerencsét.

Miért Anglia?

Nem Angliával kezdődött, először Görögországba mentem. Néhány barátom már kint dolgozott, úgy éreztem, hogy nekem is mennem kell. Itthon már nem kaptam levegőt és anyagilag sem álltam a helyzet magaslatán. Néhány e-mail-váltás után kimentem a barátokhoz Görögországba. Nem kezdődött könnyen a történet, harminc óra utazás után megborotválokztam, majd az önéletrajzommal a kezemben beállítottam a szálloda menedzseréhez, ahol a többiek is dolgoztak. Persze ebből nem lett állás. Az első négy napon az egyik barátom autójában aludtam. Gyakorlatilag

összehazudtam mindent, csak kapjak valami munkát.

A végén már szinte mindenhez értettem papíron, az önéletrajzomból csak a születési dátum volt igaz. Mosogatással kezdtem, lassan kialakult a helyzet, bár volt egy pillanat, amikor már minden mindegy volt. Akkoriban a görög gazdaságban már nagy gondok voltak, kevés volt a turista, ezért a munka is. Jó volt tapasztalatnak és buli volt, de anyagilag ez nem volt kifizetődő. Hazajöttem.

„Mi csak úgy hívjuk, a sírós kocsmá"

Addigra már több régi ismerősöm is Angliában élt és dolgozott, a volt kollégáim is Magyarországtól Amerikáig széledtek szét. Ahogy hazajöttem, úgy mentem is tovább.

Végül Angliában, Epsomba kötöttünk ki Edittel, a barátnőmmel. Volt valamennyi pénzünk, amit itthonról vittünk, de nem számoltuk, hogy ha lakást bérelünk, akkor garanciát kell hagyni. Kerestünk egy olcsóbb lakást, annyi pénzünk volt, hogy kifizessük az előleget és még maradt egy kicsi. Elmentünk megünnepelni, amikor megszólalt a telefonom: a házinéni valami béna indokkal közölte, hogy mégse tudja kiadni. Este volt, ott maradtunk lakás nélkül és annyi pénzzel, hogy vagy lakunk valahol vagy eszünk. Edit elkezdett sírni, bennem csak a büszkeség tartotta vissza a könnyeket, a gombócot meg szaporán próbáltam visszanyelni. Azóta csak úgy hívjuk a helyet, hogy a sírós kocsma.

Ültem a román állampolgársággal s közben fogyott a pénz. Először csak Editnek volt munkája. Akárhová jelentkeztem és akármilyen szép önéletrajzot hazudtam össze, amikor kiderült, hogy Romániából vagyok, az ajtók becsukódtak. Volt úgy, hogy épp a jelentkezési lapot töltöttem ki, és amikor elővettem az útlevelet, hogy beírd a számát, a hölgy kedvesen odanyúlt s elvette a lapot. Hiába mondtam, hogy magyar vagyok, a válasz annyi volt, hogy jöjjenek vissza, ha megvan a magyar állampolgárság.

Tizenöt kilót fogytam

Úgy kezdődtek a napjaim, hogy felkeltem s szétküldtem 15-20 önéletrajzot. Abban a pillanatban tudtam, hogy felesleges, mert hivatalosan, román útlevéllal sehová nem fognak felvenni. Hallottuk, hogy az autósókban dolgoztatnak feketén is. Körbejártam a környéket, de sehol nem kerestek embert. Egy vasárnap biciklizni voltunk, amikor megláttam egy autósót.

Bementem, kértem embert vesznek-e fel? A válasz az volt, hogy másnap menjek vissza – gondoltam interjúra hívnak. Hétfőn bementem, mondtam miért jöttem. Egy albán srác – az egyik

tulaj – hozzám vágott egy gumicsizmát és mondta, hogy kezdhetek. Csütörtökön kérdezték meg először, hogy hogy hívnak.

Aztán még beszerveztem ide egy udvarhelyi barátomat, akivel a fizetési listán sokáig úgy szerepeltünk, hogy Román 1 és Román 2. Miután kiderült, hogy a társam itthon jogot végzett őt azután mindenki „Doctore”-nak hívta. Kemény munka volt, reggeltől estig mostuk az autókat, egyszer tarhattunk ebédszünetet, de azt is csak szűkösen, a cigire már sosem volt idő. Tizenöt kilót fogytam.

Most legalább nincs zabszem a seggemben

Egyik hétvégén meglátogattuk a barátainkat Bognor Regis-ben. Ez egy tengerparti kisváros. Teljesen más a hangulata, mint Epsom-nak. Amikor hazafele zötykölődtünk a vonaton, akkor eldöntöttük, hogy költözünk.

Azóta ott élünk, és egyre jobban mennek a dolgok. Egy három szobás lakást bérlünk, vettünk egy autót és mindkettőnknek stabil és tűrhetően fizető munkahelye van. Én itthon az egyik stúdiónál filmeztem, ezt itt [sem szeretném abbahagyni](#) .

Már forgattunk [jó néhány anyagot Angliában](#) is, de ebből még nem tudnék megélni. Szép lassan minden beindul és jó lesz.

Sok minden másképp van odakint. Olyan dolgok válnak fontossá, ami addig hétköznapi volt. Például a Karácsony egy nehéz pontja a távollétnek. Az első karácsonyunkkor senkit nem ismertünk a templomban, akkor még csak szobát béreltünk egy több szobás társasházban.

Laktak ott indiaiak, mohamedánok, nem értették miért vagyunk úgy megindulva karácsony estéjén és miért akarunk töltelékes káposztát enni. A második karácsonyunk már jobb volt. Meglátogatott édesanyám és ő hozta magával az otthoni hangulatot. Feldíszítettük a fát és megfőztük a töltelékes káposztát. Aztán előkerült a gyerekkori kedvenc fadíszem.

Amikor megláttam egyszerre voltam boldog és szomorú. Kimentem a konyhába ellenőrizni a töltelékes káposztát s persze azért, hogy ne lássák, ahogy a könny kibuggyan a szememből. Ezek nevetségesnek hangzanak, de a messzeség megváltoztatja az embert és másképp néz a dolgokra.

{youtube}PpHlgVYuZnA{/youtube}

Nem könnyű kint sem az élet. Dolgozni kell és nem is keveset, de kint legalább biztonságban érzem magam. Ha itthon szeretnél valami nagyobbat megvalósítani, akkor rá vagy kényszerülve a simlizésre. Szívesen jövök haza, nehezen megyek vissza, de ha már ott vagyok, köszönöm, jól érzem magam.